

blandt disse Naturalpræstationer, der ere Gjenstand for Aftægtscontracterne, findes adskillige, som Aftægtsmodtagerne meget vanskelig ville kunne skaffe sig paa anden Maade. Jeg skal saaledes nævne en vigtig Forbrugsgjenstand, nemlig Melk, og det er ligeledes Tilfældet med flere andre Livsfornödenheder, at de, naar Vedkommende skulle tilkjøbe sig dem, ville blive langt dyrere for dem end den Priis, hvortil de sandsynligviis ville blive beregnede ved en Aftægtscontracts Afslutning. Sa, dersom man kunde være sikker paa eller dog maatte antage, at Aftægtsmodtagerne vilde foretrække at flytte til en Kjøbstad fremfor at blive boende paa den Eiendom, hvor de have nedlagt deres Manddomskraft, saa vilde jeg sige, at der ved Fastsættelsen af dette Maximum var Grund til at tage Hensyn til dem; men efter det Kjendskab, jeg har til Aftægtsmodtagerne, navnlig i Symland — og det er ikke saa ringe —, troer jeg, at, naar der gives dem Valget imellem enten at modtage en vis Sum, der omtrent kunde svare til Værdien af deres Aftægt, eller forblive boende paa den Eiendom, hvor de ere opvoxede, og som de have dyrket i mange og tunge Aar, og der fortære deres Aftægt in natura og i No ende deres Dage, det da ikke for Een iblandt Ti vilde stille sig tvivlsomt, hvad de skulde foretrække. At de Fleste vilde foretrække det Gamle og Tilvante fremfor det Nye og Ubekjendte, det er jo saa saare naturligt. I det Hele troer jeg, at man ikke tør vente, at Afsløsningen af Aftægtsforholdet vil faae nogen større Udstrækning paa Grund af den her omhandlede Institutions Oprettelse, og jeg mener derfor, at vi ganske bør bortse fra dette Moment ved Fastsættelsen af dette Maximum, og derimod ene fastsætte det efter de arbejdende Classers Kaar her i Landet, og i saa Tilfælde troer jeg, at det Høieste, det bør ansættes til, maatte være 250 Rd.; det er imidlertid Noget, der vistnok vil blive Gjenstand for nærmere Overveelse imellem Sagens 1ste og 2den Behandling. — Ifølge § 6 skulle de Indstud, som skulle betales for opfatte Livrenter og for opfatte Capitaludbetalinger, ligesom ogsaa Udbetalingen af enhver ved Livrenter efter den Forsikredes Leilighed kunne skee enten aarligt, halvaarligt, fjerding-

aarligt, maanedligt eller ugentligt; men jeg troer, at man kunde end hyerligere fremme de Forsikredes velforstaaede Interesse, naar det kunde tilstedes, at disse maanedlige og ugentlige Indbetalinger maatte indgaae med et lidt større Beløb om Sommeren end om Vinteren. Jeg veed ikke, hvorvidt det vilde kunne have nogen heldig Virkning for selve Anstalten, men det er ganske vist, at det vilde være til stor Fordeel for de Forsikrede, da vi jo Alle vide, at den arbejdende Classes Fortjeneste her i Landet er dobbelt saa stor om Sommeren som om Vinteren, ligesom ogsaa, at Udgifterne til Livsfornödenhederne som oftest ere større om Vinteren end om Sommeren. — Af Lovforslagets § 12 vil det bemærkes, at den omhandlede Anstalt stilles aldeles uafhængigt af Livrenteanstalten og skal bestyres af en af Kongen udnævnt pensionsberettiget Directeur. Det forekommer mig at have været heldigere, dersom de to Anstalter vare samlede under een Bestyrelse, eller maastee rettere hvis de vare sammensmeltede til een Anstalt med Afdelinger for de forskjellige Arter af Forsikringer, fordi jeg ikke skjønner rettere, end at der deri vilde ligge en forøget Garanti for, at den fornødne Sagkundskab, Dygtighed og Deconomi var tilstede, uden at nogen af de i Anstalten Interesserede kunde lide derved. Men jeg har for liben Indsigt i disse Forhold, til at jeg kan have nogen begrundet Mening i saa Henseende. Jeg vil derfor ganske rette mig efter, hvad der under Discussionens Løb udtales for og imod dette Punkt. — Hvad Bestemmelsen i § 13 angaaer, vil det vistnok blive anerkjendt, at, dersom en Forsikringsanstalt som den her omhandlede skal kunne vente at faae nogen Indgang blandt Befolkningen, vil det være nødvendigt, at der, som det er foreslaaet i Paragraphen, oprettes Ind- og Udbetalingssteder i de forskjellige Communer. Det er en Selvfølge, at disse Ind- og Udbetalingssteder maatte stilles under Communens Garanti som den, der har Indskyldelse paa Ansættelsen af Bestyreren. Jeg troer ikke, at Udgiften vil overstige de 3 pCt., der ere nævnte i § 13, men selv om den skulde overstige dette Beløb med en Bagatel, vil det vistnok være reent forsvindende overfor den store Gavn, det